

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ

25 Μαΐου 2008
Ε' Κυριακή από τοῦ Πάσχα
«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή
(Ἰωάν. 4, 5-42)

Κατὰ τὴν Ε' Κυριακὴ τῆς περιόδου ποὺ διανύουμε, δηλ. τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἀδελφοί μου, στὴν Ἐκκλησία μας διαβάζεται ἡ περικοπὴ τῆς Σαμαρείτιδος, ποὺ εἶναι & αὐτὴ ἀπὸ τὶς πλέον περίφημες περικοπὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιατί ὡς ἀπόφθεγμα διακηρύσσονται ὑψιστες ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ὁ Θεὸς & ὅλη ἡ ἀλήθεια περὶ Θεοῦ δὲν εἶναι μία ἀνακάλυψη τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀποκάλυψη τοῦ ἴδιου του Θεοῦ σὲ ὅσους εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως. Ὁ Θεὸς ἀποκαλυπτόμενος στὸν ἄνθρωπο τοῦ χαρίζει τὴν γνώση & αὐτὴ ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σωτηρία. Στὴ Σαμαρείτισσα ὁ Κύριος ἀποκάλυψε τὸν ἑαυτό Του & αὐτὸ εἶχε ὡς συνέπεια τὴ σωτηρία της. Ὁ Χριστὸς ἀποκαλυπτόμενος στὸ «φρέαρ τοῦ Ἰακώβ» ὁμολογεῖται πρῶτον «Ἰουδαῖος», ἔπειτα «Κύριος», μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀξιοσέβαστου προσώπου, κατόπιν «μείζων του Πατριάρχου Ἰακώβ», ἔπειτα «Προφήτης», ὕστερα «Μεσσίας Χριστὸς» καὶ τέλος «ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου». Στὴν συζήτηση ποὺ ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Σαμαρείτισσα γυναῖκα τῆς ἀποκαλύπτει τὸν τρόπο τῆς ἀληθινῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα & ἐκεῖνοι ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν «ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ». Ὁ Θεὸς γνωρίζεται & προσκυνεῖται ἐν Χριστῷ ποὺ εἶναι ἡ Ἀλήθεια & ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, ποὺ εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας & πέμπεται ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ.

Ἀδελφοί μου, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου στὴν Σαμαρείτιδα εἶναι ἡ πλέον πνευματικὴ διακήρυξη & ὁ πιὸ ὑπέροχος ὀρισμὸς τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ· «Ἐρχεται ὥρα & νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ. Καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν». Ἡ λατρεία πρὸς Αὐτόν, τότε μόνον εἶναι δεκτὴ & εὐάρεστη, ὅταν εἶναι εἰλικρινῆς ἐκδήλωση τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, ὅταν ἐκφράζει πνεῦμα ἀληθινῆς θεογνωσίας & μιὰ ἄγια, φλογερὴ τῆς ψυχῆς ἀφοσίωση· ὅταν μιᾶ τὸ πνεῦμα μας στὸ Πνεῦμα, ὅταν συνομιλῇ ὁ μικρὸς μὲ τὸν Μεγάλον, ὅταν μιᾶ ὁ ἔσω ἄνθρωπος, καὶ ἄς μὴ κινεῖται ἡ γλῶσσα, «καὶ σιωπῶντων ἀκούει ὁ Θεός».

Ἡ ἀληθινὴ λατρεία δὲν κολλάει στοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, στὶς μορφὲς τοῦ τόπου ἢ τοῦ χρόνου. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ δὲν ξέρει ἀπὸ Μητροπολιτικοὺς ναοὺς ἢ παρεκκλήσια, δὲν περιορίζεται σὲ εἰδικὲς ἡμέρες ἢ ὥρες. Δὲν θὰ μᾶς ρωτήσῃ ὁ Θεὸς πότε προσευχηθήκαμε, ἀλλὰ πῶς προσευχηθήκαμε. Δὲν θὰ μᾶς ρωτήσῃ ποῦ προσευχηθήκαμε, ἀλλὰ ἂν τὸν ἀγαπήσαμε & χωρὶς ὑποκρισίας, προλήψεως, δεισιδαιμονίας «ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ» Τὸν προσκυνήσαμε. Ἀληθινὴ λατρεία & θυσία γιὰ τὸν Θεό; Εἶναι «πνεῦμα συντετριμμένον». Ἔχουν διαπιστωθῆ οἱ ἀποκλίσεις & οἱ ἐκτροπές μας ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν & σωστὴν προσκύνηση τοῦ Θεοῦ & εἶναι ἐπίκαιρος ὁ Προφήτης Ἡσαΐας (Κέφ. 29,13), λέγοντας «ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ».

Καὶ προσθέτει ὁ ὑμνωδός: «Τὴν ὑμνωδίαν ἐνεργῶν συνελήφθην τὴν ἀμαρτίαν ἐκτελῶν. Διὰ μὲν τῆς γλώσσης ἄσματα φθεγγόμενος, διὰ δὲ τῶν λογισμῶν ἄτοπα λογιζόμενος» καὶ ἀκόμα: Ἐγὼ «κέκτῃμαι πάντα ὅσα μισεῖ ὁ Θεὸς σάρκα & πνεῦμα & νοῦν μολύνας ἀθεμίτους & αἰσχροῖς λόγοις & ἔργοις & γλώσση κατακρίνω τοὺς ἀμαρτάνοντας, αὐτὸς τὰ χεῖρω ἐργάζομαι (Δοξ. Ἐσπερινοῦ 29ης Νοεμ.).

Ἀγαπητοὶ ἀκροατές, «Καὶ νῦν ἐστίν». «Ἰδρύεται ἡ πνευματικὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ & πολῖτες τῆς θὰ εἶναι ὅσοι σὲ ὅλο τὸν κόσμον λατρεύουν τὸν Θεὸ ἐν πνεύματι & ἀληθείᾳ· ὄχι ὑλικά ἀλλὰ πνευματικά, ὑμνολογοῦν πανταχοῦ παρόντα Θεό. Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη. Πνευματικοὶ πρέπει νὰ γίνουμε καὶ «ἄσώματοι, σὰν τοὺς ἀγγέλους, καὶ νὰ προσφέρουμε λατρεία διὰ τοῦ ἄσωμάτου μέρους τοῦ ἑαυτοῦ μας τουτέστιν διὰ τῆς ψυχῆς & τῆς τοῦ νοῦ καθαρότητος». Ὁ Θεὸς εἶναι ἀσύλληπτος & ἀνάλογη πρέπει νὰ εἶναι & ἡ λατρεία Του. Ὁ Θεὸς εἶναι πατέρας ὅλων & σώζει ὅλους διὰ τοῦ Μεσσίας. Ὁ Μεσσίας εἶναι ὁ Χριστός. Μόνον δι' Αὐτοῦ μπορεῖ κάποιος νὰ ὀδηγηθῆ σὲ θεογνωσία & σὲ ἀπολύτως ὀρθὴ λατρεία & στὴ σωτηρία.

«Ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός» διεκήρυξε ὅτι εἶναι τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν». Αὐτὸ ἔκτοτε ὑπάρχει στὴν ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία Του. Ἔχουμε καθῆκον νὰ τὸ γεύομαστε· «Δεῦτε & ἄρρυσασθε», γιὰ νὰ γίνουμε ἀληθινοὶ προσκυνητές, κατοικητήρια τῆς Ἁγίας Τριάδος & βλέποντάς μας οἱ πάντες νὰ «καταθέτουν τὴν μαρτυρία»· « Ὁντως ἠγέρθη ὁ Κύριος».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]